

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 8 (18)

Жовтень

1955

НОВАЦЬКА ПІСЕНЬКА

Казали тато й мати
Все книжечку читати:
— Книжки читайте всюди,
А вийдете у люди!

Казала нам сестричка,
Що книжка невеличка,
Це друг найкращий в світі,
Зимою чи у літі!

У місяці жовтні святкуємо Свято Покрови-Матері Божої. На фото: новачки із Бoffало складають квітки перед іконою Богоматері.

СЕСТРИЧКА АСЯ:

ПРИГОДА КНИЖКИ

На полиці лежала книжка.

Вона здивовано дивилася на великий рух у хаті Романа. Перед хату заїхала вантажна автомашинна. Якись чоловіки вносили до хати нову обстановку, таку дуже іншу від тієї, що була досі. Старі стільці, крісла і навіть піаніно, що так довго стояло в цій хаті — повиносили до льоху.

Книжка із жалем прощала картини, що висіли на стінах, та велике дзеркало, що в ньому бачила себе щоранку зі своєї полицки.

— А що буде, як і цю полицку заберуть? — подумала книжка та серце в неї забилося з переляку.

Та цього вечора ніхто не мав часу думати про неї. Книжка бачила, як всі захоплено приглядалися якійсь скрині із великим зеленим оком.

Ходили біля неї, нараджувалися, як вибрати їй найкраще місце в кімнаті.

Настав вечір. В кімнаті потемніло. До вітальні почали сходитися гості та позасідали на м'яких кріслах. Книжка тоді від них почула, що це батьки Романа купили телевізор.

„Блискуча скриня” (так книжка назвала телевізор) заговорила. На її екрані появилися постаті, що

їх книжка досі не бачила. Часто чути було стріли, видно було бійку, хтось когось ловив, за кимось стріляли.

Книжка з переляку закрила очі та сховалася в темний куток.

На полиці біля книжки лежав ярко розмальований журнал. Книжка легко торкнулася його та спитала:

— Сусіде! Бачите це? Правда, яке воно страшне?

Та журнал не зрозумів її. Він почав розказувати, що життя його коротке — лиш кілька годин — опісля викинуть його і так до смітника.

— Ні, ні! Це не може бути! — закриваючи очі шептала книжка. — Стільки праці поклали люди на її сторінки — і це все мало б бути на кілька годин життя? Її ж писали на те, щоб служила довго — довго людям! Дивні часи — колись було інакше

Книжка замовкла та ще глибше заховалася в куток.

З того часу багато змінилося в хаті Романа. В кімнаті було завжди темно. Ніколи ніюдин промінчик не міг продертися крізь важкі заслони, а всьому була винна оця блискуча скриня.

Книжка лежала покинута, забута, присипана порохом. Для неї не було в нікого часу. Найбільше було книжці жаль Романа. Він такий цікавий був колись до всього, так любив слухати, коли батько читав йому увечорі казки та оповідання. В нього очі аж горіли із завяття, коли йому чита-

ли про його далекий Рідний Край — про Україну. Та тепер все змінилося.

Одного дня книжку стрінуло нещастя. Її, разом з іншими її сусідами, винесли до льоху. Там було холодно та темно. Книжка дрижала із переляку. Вона шукала з темряві своїх давніх приятелів. Вона хотіла почути хоч-би який знайомий шелест. Але в льоху панувала тиша.

Прийшла ніч і через щілину просвічувало до льоху світло вуличної лампи. Книжка тепер вразно побачила своїх старих друзів. Ось у куті стояло запорошене піаніно, без одної ніжки, викривлене від вогкості. Нараз тишу в льоху перервали його звуки. Книжка оглянулася:

— Хто ж це грає? Чи це їй тільки причулося?

Та ось вона побачила. По клявіатурі маршували сіренькі мишки. Вони перескакували з білих клявішів на чорні, тягнули себе за хвостики та тонесенько пищали. А мати-миш сиділа на верху піаніна і, радіючи, приговорювала:

— А тепер зубчики погострять...

Розбіглися дітоньки до книжок та давай їх гризти! Посипався дрібно посічений папір по підлозі, зашелестіли картки. Книжка ще міцніше притулилася до холодної стіни. Нараз побачила вона, як на довгій нитці спускався великий павук. Він просто намірявся власти на її плече, та перешкодила в цьому стояча лампа, що на ній він спинився.

На долівці біля книжки лежав жмут пошарпаних карток. Колись це була така ж книжка, як вона, а тепер поміж її листками розвели собі гніздо паперові молі. О — молі це страшний її ворог — це книжка знала добре!

**

І так минуло літо-прийшла осінь. В льоху була ще та сама тиша. Одного дня Роман вертався із новацьких сходин. Він роздумував про те, що говорив братчик.

— „Будемо приготувлятися до дня книжки. Вишукайте у своїх домах ваші забуті книжки та принесіть їх до домівки. Ми вшануємо їх та зробимо виставку книжок. Заложимо власну книгозбірню. Вишлемо книжки нашим залишенням в Європі. І в тому місяці книжки, у жовтні, кожний новак попросить батьків, щоб купили йому якусь нову українську книжку, якої він ще не має. Книжки — це велика цінність та треба шанувати...

**

Перед вікнами дому вітер підніс великий кленовий листок та, підкидаючи ним кинув його крізь віконце до льоху. Роман збіг за ним до льоху — засвітив світло.

Листок лежав на запорошеній книжці. Роман розгорнув її картки. — Це ж його улюблена книжка, що з неї назчився так багато казок та віршів! Він владуваний пригорнув книжку до грудей та побіг у хату.

**

Незабаром гніздо новаків обходило в домівці День Книжки. На видному місці лежала Романова книжка, обгорнена в чистий папір та приоздоблена жовтими осінніми листками.

ЛИСТОПАД-МІСЯЦЬ ПРЕСОВОГО ФОНДУ „ГОТУЙСЬ!”
ПОСТАРАЙТЕСЯ У ЦЬОМУ МІСЯЦІ ПРО НОВАЦЬКИЙ ЗАРОБІТОК
ТА ПЕРЕШЛІТЬ ЙОГО НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ДЛЯ „ГОТУЙСЬ”,
РАЗОМ ІЗ ДОПИСОМ, ЯК ВИ ЙОГО ЗДОБУЛИ!

ЩО ТУТ НАПИСАНЕ?

О
Я
Є
У
В
У
У
Н
Н
“
Ф
І
Р
П
Т
Л
Г
9

„Як між п'ятьма воно воно
Повітря є між є
Так не в'їдні в товщі в
Говорять у всіх по
І. Ф. Я. Н. О

А тут була сторінка, зложена до друку із черенок. Тільки хтось її ненароком штовхнув та деякі черенки повипадали із рядки. Ану спробуйте її таки відчитати!

ГРА „ДРУКАР”

Новаки „Ясені” вже зразу підглянули, що братчик Нестор приніс зі собою на сходина великі букви, повитинані із паперу. Вже хотіли спитати, що це таке буде, але братчик зараз відкрив сходина та спитав, хто знає, як друкують книжки. Ярکو, що то його тато друкар, розказав, що кожна сторінку складають із маленьких металевих кубиків, що називаються смішно: черенки. На кожній черенці є одна буква, але відвернена передом взад. Рядки теж складається зправа до ліва, а не так, як у книжках. Аж коли тато помаже таку цілу сторінку фарбою та притисне до неї папір, на папері виходять всі букви так, як повинні бути.

Братчик похвалив Ярка, що добре знає, а тоді причіпив новакам по одній паперовій букві шпилькою до блюзки. Так кожний новак став черенкою, а Ярка всі обрали друкарем. Ярко мав скласти із

„черенок” якесь слово та показалося, що були такі букви, що з них можна було скласти БЕРЕСТЯ. Новаки дуже зраділи, бо знали, де лежить Берестя, і навіть знали що таке Берестейська Унія та Берестейський Мир.

Тоді Ярко відвернувся, а „черенки” почали пустувати, а Юрко аж став на руках. Але коли Ярко звернувся до всіх лицем та сказав: „Друкар іде!”, то всі мали знов стати в порядку. За першим разом Семенко забувся і станув на кінці, замість на початку і вийшло ЕРЕСТЯБ і всі дуже сміялися. Але далі вже йшло добре, а братчик давав все нові букви, так, що „Ясені” по черзі укладали назви різних міст та рік в Україні, але лиш такі, що мали не більше сьоми букв, бо ж „Ясенів” у рої тільки вісім!

Л. Х.

—о—

ЛИСТИ З УКРАЇНИ

Дорогичин Поліський, дня 16. липня 1954.

Дорогі Друзі!

Хочемо написати до Вас листа, хоч не знаємо про Ваше життя, бо тут дуже рідко приходять листи із вільного світу. Ми, хоч живемо на нашій землі та життя наше не свобідне, а мусимо робити те, що нам наказує большевицька влада. Та ми вам дещо напишемо та передамо потайки, бо нам навіть не дозволяють посилати листів за границю.

Наші околиці тепер не є разом із іншими українськими землями, але вони завжди були українські і прийде час, коли вони знов будуть належати до вільної Української Держави. Наше місто — Дорогичин Поліський (не той, що в ньому коронувався король Данило; спробуйте знайти обидва ці міста на карті України!).

Наша країна Полісся — це низовина. Повно в ній води: рік, річок, озер та багон.

Одного дня ми вибралися оглянути наші околиці, бо ж ми живемо у місті. Ми їхали возом до села Кокориця. Тут сіли на човен та поплили вперед течією поміж багнами. Куди не глянеш оком — всюди зелень. Це болота, порослі очеретом, травою, мохом. Це непроходиме болото-трясовиння, і треба добре знати, де прохід поміж ними і в яких місцях, бо один необережний крок і можна пропасти у болоті. З очеретів часто піднімались стада диких гусей, качок та іншого птаства. Часто зустрічали ми чапель, що задумано стояли на одній нозі, або бузька, що бродив поміж травами, шукаючи жаб.

Плили ми дальше, аж побачили перед собою острівець, збоку ще другий, третій, четвертий, багато їх... Деякі порослі густо дере-

Поліський краєвид

Так одягаються дівчата на Поліссі

вами: вільхи, осики, берези ліщина, черемха, калина — що й не спам'ятаєш усіх назв.

На інших острівцях стояли хати, дерев'яні, криті соломою або очеретом. На одному острівці є дві до чотири хати і так всі наші села розкинені, одне село навіть на 200 острівцях.

Поліщуки одягнені просто, весь одяг із полотна, що його самі виробляють, все самі і шують. На ногах лапті (ходаки) із кори. Правда, тепер одягаються вже і в куповані речі.

Займаються головню хліборобством: сіють багато льону, вівса, садять картоплю, але зате сіють мало жита, бо воно добре не родить тут. Земля тут неврожайна, головню торфовиська, це значить земля, що повстала із моху-торфовика. Торфу вживають до палення, замість вугілля.

Щоб Поліщук міг дістатися на свою ниву, мусить їхати бродом, якщо такий близько є.

— А що, коли броду нема? — спитали ми одного господаря.

— Проста справа — відповів він — беру плуг, борони та інше знаряддя у човен, вводжу теж туди коня та пливу до мого поля. Наші коні привикли до таких подорожей.

В нас випасають багато овець та корів. Траву для них косять

літом а звозять зимою, коли болота замерзають. Буває й таке, що нема морозу і сіна ніяк привезти. Тоді худоба голодує.

На одному острові побачили ми людей, що пиляли дерево.

—Одне дерево відвозять до тартаків на дошки, з іншого топлять смолу, а ще з іншого виробляють посуд.

Течією доплили ми до Спорівського озера. В ньому, як і в усіх поліських водах-багато риби. Тому багато Поліщуків проживає із риболовства. Озеро все обросле кругом очеретом та лозою. Далі плила річка Ясьолда і нею ми доплили аж до Прип'яті. Береги її підносяться та на них росте ліс, густий та великий. Він тягнеться аж до Дніпра. Ми веслували самі та плили поволі, задумано немов, вперед, а нам шумів поліський темний ліс та шелестіли очерети.

В одному місці ми причалили до берега та пішли трохи в ліс. Тут повно звірят, а між ними сарни та олені. Провідник розказував нам, що олень, коли тікає через воду, кладеться на бік, а ногами швидко гребе.

Гарно в нас, та чарівно, мов у казці. То ж, коли повернетесь, Дорогі Друзі, у Нашу Батьківщину, коли вона буде вже вільною, запрошуємо Вас приїхати до нас, на Полісся. Покищо бувайте здорові!

Ваші — Василь, Петро, Михайло, Іван

Дмитро Фальківський

ПОЛІСНЯ

Очерет був мені за колиску,
В болотах я родився і зріс.
Я люблю свою хату поліську,
Я люблю свій зажурений ліс.

Тут гартує природа до бою
Нас із самих малесеньких літ;
Ми зрослись, побратались з водою
І живемо — як вміємо жить.

І не диво, що любимо змалку
Буйну воду і буйні пісні:
Наше серце — це серце рибалки,
А життя наше — книга борні.

ЧИ ВИ ВЖЕ ВІДНОВИЛИ ПЕРЕДПЛАТУ НА „ГОТУЙСЬ”

НА ЦЕЙ ШКІЛЬНИЙ РІК!?

Гніздо новачок „Приятелі Природи” у Мелборні із своїми сестричками-впорядницями під час Свято-Юріївської Ватри 8. травня 1955.

ГОРОДНИЧКА

(У таборі новачок „Будівничі Києва” група Міських Городників вивчала на пам'ять такий віршик:)

Я нову лопатку маю —
Ввесь городчик обкопаю.
Ще й посію гарні квіти;
Буде матінка радіти!

Мальви посію біля віконця,
Соняшник гляне личком до сонця,
Буде й барвінок синій-хрещатий
Троянда біла — ось біля хати!
Запах резеди всюди долине,
А біля тину — ось дві жоржини...

Дощик покропить, сонце засвітить,
Виростуть в мене на славу квіти!

Л. Бачинський

КОРОЛЬ УКРАЇНСЬКИХ ЗВІРІВ

Ведмідь, або як його називають Бурмило, Вуйко чи Місько — це найбільший та найсильніший мешканець наших гір Карпат. Живе він теж в усій Європі, Південній Америці та Азії. Він високий на

терпить сусідства інших ведмедів. Свою „хатку”, що її називаємо лігвом, леговищем, гаврою або берлогою, вибирає у недоступних місцях лісу, у скелях, печерах, поміж поваленими деревами, або серед багна.

Вигляд ведмедя трохи смішний: голову має кудлату, плоско-видовжену, на короткій шиї. Очі малі та не дуже гострі, зате видовжена мордочка завжди нюхає на всі сторони. Вушка малі, але чуйні навіть на найменший шелест.

Всі кажуть, що ведмідь неповоротний, грубий, але такий він насправді не є. Він добре бігає та дожене людину. Знамєнито лазить по деревах, ходить на задніх ногах та ловить рибу. Ноги його короткі, товсті, але озброєні страшними пазурами. Пластуни, що мандрували горами, бачили не раз дерева, що на них кора була здерта та висіла плахтами. Це робота ведмедів, бо на деревах вони гострять собі кігті.

Живиться „вуйко” ягодами, ролинами, корінцями, зерном, травою та м'ясом. Весною любить об'їдати пупляшки з дерев. Не гордує пташками та пташиними яйцями. На пасовищах, близько осель, робить великі шкоди. Ведмеді, що живуть поблизу води, стають завзятими рибалками. Ідять тільки голови, а решту риби залишають на березі. Ведмідь —

Картку з таким австралійським ведмедиком прислали нам разом із привітом новачки „Приятелі природи” із Мелборну, Австралія

1,3 метра та довгий на 2,20 метра (3½ стопи та 7 стіп). Ведмідь дуже витривалий та легко побороє всякі перешкоди. Живе тільки у глибоких лісах. Любить жити самотником. Кожний ведмідь має свій терен, де полює, відпочиває, грається. На ньому він не

великий ласун на „подушечки” мурашок, що їх вигребує із муравлищ, а вже найбільше любить мід. Часто гостює у пасіках, де робить великі спустошення.

Зимою, не маючи поживи, ведмідь засипляє. Складає собі вигідне „ліжко” із галузок, трави та моху та спить там до весни. Час-до-часу, коли стане тепліше, прокидається та виходить із леговища, щоб поживитися. До весни дуже худне, бо всю зиму служить йому харчем тільки товщ, що назбирався у нього під шкірою, на протязі літа.

Малі ведмедики дуже гарні, веселі та знаменито бавляться. Вони зручно лазять по деревах та є потіхою ведмедиці, що їх дбайливо виховує. Зловлені малі ведмеді легко приучуються.

На Україні цигани виучують ведмедів різних штук, як от танцювати під музику, і ходять із ними від села до села та так заробляють гроші.

В зоопарках біля кліток із ведмедями завжди повно дітей.

Ведмідь, що раз лиш покоштував крові, стає кровожадний та жорстокий. Голос ведмедя схожий на мурликання kota. Вміє бурчати та вуркотати. Хрумкає, як свинка.

Ведмідь ненавидить вовків та псів, так, як і вони ненавидять ведмедя.

М'ясо ведмедів їдome. Хутро ведмедів дуже тепле, але важке.

Про ведмедів є багато гарних казок. Тарас Шевченко у поемі

„Відьма” згадує, як цигани водять ведмедів. Іван Франко присвячує у „Лисі Микиті” багато місця ведмедеві. У ЗДА можна дістати про ведмедів такі дві книжки: Аксель Мунте - І. Франко: „Ведмеді” та Р. Завадович „Казка вигадка смішна про ведмедя ласуна”. Прочитайте їх!

ХТО ЦЕ?

**На дві ноги вміє стати,
Буде радо танцювати,
Понад все він любить мід —
Вуйко із Карпат.....**

ЯК РІЙ НОВАЧОК „КОЛОСКИ” ПРОДОВЖИВ ЧАС ТАБОРУВАННЯ

Новачки „Колоски” саме відспівали пісню, що її склали на таборі й сестричка Ліда хотіла закінчити сходини, аж тут хтось глибоко й жалісно зідхнув на всю домівку. Сестричка Ліда здивовано підвела брови й глянула на новачок:

— Що сталося?!

— Бо, прошу сестрички, нам чомусь так сумно. Ми хочемо знов на табір! Домівка якась така понура й порожня, а на таборі так гарно було; там і гутірки якісь цікавіші були й пісні якомсь веселіше співалося.

— Так, справді, — усміхнулася сестричка, — в домівці не так гарно й весело, як на таборі, але не можна весь час на таборі бути. Вже місяць вересень, час до книжки взятися, вчитися, щоб не говорили люди, що українські новачки нерозумні. Та знаєте, дівчатка, мені здається, що коли б ви тільки схотіли, то могли б продовжити собі час таборування й почуватися навіть тут, у домівці, так, як на таборі.

— Ах, сестричко, ми так дуже хочемо, але як це зробити?!

— Подумайте! А тепер час кінчити сходини. Рій новачок „Колоски”, струнко!

Дівчатка виструнчилися, ройова Леся склала звіт і дзвінке „Готуйсь!” покотилося по кімнатах домівки.

Сестричка вже відійшла, але новачки чомусь не розходилися. Вони посідали на пеньки в домівці й говорили-догадувалися, що означали слова сестрички про продовження часу таборування. Довго думали дівчатка, але догадатися не було легко. Нараз оченята ройової Лесі спалахнули-заіскрилися:

— Ну й недогадливі ми! Мені здається, що я вже знаю, що думала сестричка. Ходімо, я розкажу вам по дорозі.

Ніхто не пізнавав новачок з роя „Колоски”. Вони весь час перешіптувалися про щось, влаштовували якісь наради, ходили з клубками ниток, ножицями, різнобарвними паперами і — таємничими мінами. Ройова „Колосків” Леся переговорювала про щось завзято з ройовою роя „Ялівець” і з ройовим роя „Буй-Тури”. На всі запитання дівчатка відповідали таємничо:

— Підготовляємося до продовження таборових днів.

Але ніхто не міг зрозуміти, що ці слова означали. Аж вкінці таємниця перестала бути таємницею. А сталося це так:

В суботу, о другій годині після полудня, сестричка Ліда прийшла на сходини роя новачок „Колоски” й аж ахнула. Новацьку кімнату в пластовій домівці годі було пізнати.

В кутку, під вікном, стояла плоска дерев'яна скринька. У скриньці, посередині був пісок а навколо зелений мох — немов свіжа трава. На моху стояв штудерно змайстрований, з картону й тонких прутиків, будинок — такий самий, як на новацькому таборі, з якого щоліш вернулися новачата. На пісковій площі виструнчився патичокмашт, на якому повівав маленький синьо-жовтий прапор. На самому переді скриньки на гарно виплетеній з тонких прутиків брамі пишався напис: Пластовий Новацький Табір „Пшеничне Поле”. — Над скринькою, на стіні, висіла таблиця з поясненням: „Модель цьогорічного Пластового Новацького Табору. — Виконав рій новаків „Буй-Тури”.

Трохи далі на стіні, на гарному білому папері темніли великі букви: З ТАБОРОВОЇ ХРОНІКИ — підготував рій новачок „Колоски”. Внизу було чимало дрібно, але старанно записаних сторін, які розказували про різні події на таборі.

А далі пишався білий прапорець чистоти і внизу список, коли і який рій мав його у своїй кімнаті.

У кутку виструнчилися ройові прапорці і гніздове знам'я та й тотем роя новаків „Буй-Тури”.

Ще далі, на стіні, рівненькі кольорові букви пояснювали: ЯК ЦЕ БУЛО НА ТАБОРІ — праці роя новачок „Ялівець”. Нижче були рисунки-картини про таборове життя. Ось на одному нарисовано збір-

ку, а там: новачки з їдунками йдуть по „фас”, а тут: слухають гутірки під розлогим деревом, а ось: новацький вогник, гра м'ячем і багато іншого.

На полиці, біля дверей коробка з табличкою з написом: НАШІ ТАБОРОВІ СКАРБИ. Чого там не було! Різні камінчики, мушельки, жолуді, шишки, навіть порожнє гніздечко. А побіч інша коробка з табличкою, що пояснювала: ЩО МИ ЗРОБИЛИ НА ТАБОРІ. Тут були вишивані платки, подушечки на шпильки, шматяна мишка, кошеліки виплетені з лози й інші речі, які новачата майстрували на таборі.

Сестричка Ліда уважно й поволі оглядала гарно прибрану домівку й дивувалася чому це новачки-„Колоски” ще не приходять. Стрілка годинника ось-ось покаже час, коли треба починати сходини, а їх ще немає. Нараз за плечима сестрички щось зашелестіло. Вона швидко оглянулася і — в куті кімнати стояло гарно розбите шатро, прибране навколо камінчиками й сосновими гілками, а при вході таблиця з написом: ШАТРО КОМАНДИ. Тільки чомусь стіни шатра надувалися й рухалися, здавалося, що воно не було порожнє. Сестричка саме хотіла поглянути, що всно таке, аж тут з шатра повибігали, голосно сміючись, новачки-„Колоски” й радісно почали вітати сестричку:

— Готуйсь! Готуйсь! сестричко! Ось ми продовжили собі час таборування! Як вам наш табір подобався?

— Дуже радію, що ви так гарно зрозуміли мої слова і тепер не тільки вам, але й усім пластовим новачатам приємно й весело буде провести час у так гарно прибраній домівці. Після сходин ми запросимо усіх пластунів, щоб прийшли до нашої кімнатки й оглянули її. Вона напевно дуже подобається їм; а зараз, дієчатка, починаємо сходини. Струнко!

3 НОВАЦЬКОГО СВІТУ

ЛИСТ ІЗ ТАБОРУ „ПТИЧКИ З УКРАЇНИ” У ДІБРОВІ БІЛЯ ДІТРОЙТУ, ЗДА.

Дорога Сестричко Лесю!

Новачки з Дітройту таборують на чудовій оселі „Діброва” під назвою „птички з України”. Нас є 6 „Соловейків”, 6 „Чайок” і 4 „Синички”. Тут дуже гарно минає нам час і дуже нам жаль, що вже наближається дата закриття табору. Маємо гарну програму, здаємо проби і кожного дня ходимо два рази купатися та плавати. Деякі із нас, що з початком табору не вміли ще плавати — тепер вже навчилися. Маємо три чудові „лісові хатки” і ждемо у них листа від Добродушка. Більшість із нас зголосилася до третьої проби. Одна із вимог — це заощадити зароблені нами самими гроші.

Тішимося, що ми мали нагоду виконати це на таборі і ці гроші (15 дол.) пересилаємо на пресовий фонд „Готуйсь”. Крім пластового заробітку ми зложили теж наші ощадності і решту додала сестричка Командантка. З того 6 дол. призначаємо на передплату „Готуйсь” трьома новачкам у Німеччині а решту на пресовий фонд нашого журналіка.

Нам цікаво знати, де ще таборують новачки цього літа і чи ще десь новачки-самітниця є учасницями табору. Бо у нас є дві: Владзя та Ірця Гнатюк. Ага, це ще не все, в нас є ще дві сестрички-самітниця, Ліда і Світляна Лебедо-

вич, з Лапір, Мишиген. Ми дуже подружили з нашими самітницями і після закінчення табору будемо писати до них листи.

Готуйсь!

Ройова „Соловейків” — Галя

Сливинська

Ройова „Чайок” — Христя Бойко

Ройова „Синичок” — Христя Когут.

ШАРАДА

Перші-другі-треті —
До мандрівки служать;
Другі треті — олень
Має гарні дуже.
А четверте — звемо
Так велике діло.
Назву міст вкраїнських
Відгадаймо сміло!
В одному Данило
Князь коронувався,
З другого цікавий
Лист до нас дістався.

„НОТУJS” — Magazin
for Ukrainian Children

Published by „Molode Zytтя”, Inc.,
New York, N. Y.

Видає „Молоде Життя”, зареєстрована
корпорація у ЗДА

Редагує Колегія під проводом ст. пл.
Лесі Храпливої
388 E. 10th St., Apt. 4 R. E.
NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція й Адміністрація пл. сен.
Богдан Кравців
2011 Mt. Vernon St.

PHILADELPHIA 30, Pa. USA

РИСУНКИ ДО ЦЬОГО ЧИСЛА ВИГОТОВИЛИ:

Ніна Мудрик-Мриц, п. Тетяна Душенко, пл. юн. Леся Бакович і ст. пл. Богдан Титла.

Ціна 0.20 дол. Річна передплата (за 10 чисел, крім вакацій) 2.— дол.

Друкарня „Дніпро”, 77 1ст Ст. Маркс Пл.,
Нью Йорк.

НАШ ДОДАТОК: НОВАЦЬКА ГРА

У цьому числі маємо на л'ютерійці такі предмети:

1. рядок: Шатро, Решето, Бузько (або лелека).
2. рядок: Вогник, відра з коромеслом, писанки.
3. рядок: Коса та граблі, тополя, Могила Тараса Шевченка
4. рядок: Лопата, верба, риба.

